

„Margita Dobrovičová.“ To boli moje prvé slová keď som vstala. Všetko sa mi triaslo, žalúdok som mala ako na vode. Pred očami som mala len verše mojej básne, ktorú som si vybrala.

Celý čas som bola v strese. Bolo mi horúco a zima zároveň.

Zastali sme pred veľkou bielou budovou. Všetko sa začalo stupňovať. Vtedy som zabudla aj názov básne a hádam aj to, ako sa volám.

Išli sme sa zapísať. V papieroch som hľadala svoje meno. Keď som ho však zbadala, skoro som sa rozplakala. „Silvia Gulašová,“ bolo tam napísané. Ako je to možné? To nie som ja! To je niekto iný. Ja som predsa Sylvia a to robí zo mňa niekoho originálneho.

Po tej „menšej“ chybe sme sa šli usadiť na vopred pripravené stoličky. Chvíľu sa nič nedialo, ale potom znenazdajky na pódium pricupkala pani, veľmi malá a milá. Pekne nás privítala a oboznámila nás o našej ceste v tejto súťaži. Veľmi ma to nezaujímalo, stále som si opakovala verše, ktoré som tak niekedy zbožňovala.

Moje uši zacítili pohyb sláčika. Pozrela som sa vyššie. Krásne hnedé husle a klavír ma na chvíľu upokojili, ale nie na dlho. Všetci vstali, rozlúčila som sa s pani učiteľkou a vybrala som sa za húfom, ktorý pozostával zo samých dievčat.

Usadili sme sa v malej miestnosti, kde na každej stene viseli obrazy. Trocha ma to upokojilo. Sadla som si do radu, kde nikto nebol a to mi len vyhovovalo. Knižku som si položila na vedľajšiu stoličku a čakala som na svoje meno, ale to som ešte nevedela, že pôjdem ako druhá. Keď niekto povedal „Sylvia Gulašová,“ tak ma trhlo, že to muselo vyzerať, ako keby ma niekto poštekľil.

Postavila som sa, prešla som päť krov, zaujala som pozíciu a začala odriekať slová. Potom to už išlo ľahko.

Nebudem opisovať každý jeden prednes, lebo by som sa nedopísala. Bolo to jednoducho perfektné.

Ďakujem pani učiteľke, že mi umožnila ísť na tento krásny výlet do krajiny básní a umenia.

Sylvia Gulašová